

รายงานการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร
ด้วยกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (ACTIVE LEARNING) SPEAK MODEL
วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

นางสาวนพมาศ โสบุญ
ตำแหน่งครู วิทยฐานะชำนาญการ

โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง
ตำบลหนองเมือง อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

รายงานนวัตกรรม

นวัตกรรมด้านการจัดการเรียนรู้ ของสถานศึกษานำร่องในพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา

โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง สพป.อุบลราชธานี เขต ๑ ปีงบประมาณ 2568

1. **ชื่อนวัตกรรม :** การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร ด้วยกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) SPEAK Model วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อเรื่อง : ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร

2. **ผู้เสนอผลงาน :** นางสาวนพมาศ โสบุญ ตำแหน่ง ครู โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง อ.ม่วงสามสิบ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 โทร 086-0258343 E-mail : soboonnoppamas2027@gmail.com

ชื่อหน่วยงาน: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 1

3. **ระยะเวลาในการพัฒนานวัตกรรม :** ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

4. ที่มาและความสำคัญ

ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์ในโลกล้วนใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร กัน ภาษาไทยนอกจากจะเป็นภาษาประจำชาติแล้วยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเจริญงอกงามอันเป็นเอกลักษณ์สะท้อนความเป็นประเทศที่มีความรุ่งเรืองทางอารยธรรม คนไทยใช้ภาษาเชื่อมโยงสื่อสารกันทั้งชาติแสดงถึงความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ความคิด ค่านิยมของคนไทย และเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยที่มี ภาษาเป็นของตนเอง ภาษาไทยเปี่ยมด้วยคุณค่าแห่งการสร้างสรรค์ ไม่เพียงแต่ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสารในสังคมเท่านั้น แต่คุณค่าและความงามของภาษาไทยอยู่ที่จังหวะ ท่วงทำนอง สีสานของภาษาที่มีความไพเราะวิจิตร ทำให้เกิด กระบวนการ สื่อสาร เพื่อเสริมสร้างปัญญาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และสังคมให้ เจริญก้าวหน้า บุคคลที่มีความสามารถด้านการใช้ภาษาที่ดีย่อมเป็นการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้เป็นที่ชื่น ชมของผู้อื่น อีกทั้งยังสามารถนำทักษะความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตด้วยการประพันธ์บทร้อยกรอง ซึ่ง ถือเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นของชาติไทย ปัจจุบันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยอยู่ในเกณฑ์ต่ำเนื่องจากเด็กไทยจำนวนมากขาด ความรู้และทักษะ ด้านภาษาไทย ซึ่งส่งผลในการเรียนและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการ เรียนการสอนแต่งคำ ประพันธ์ในโรงเรียน ซึ่งนับเป็นทักษะการเขียนที่ยากสำหรับนักเรียน จึงต้องมีการฝึกฝนอย่าง

ต่อเนื่อง และครูผู้สอนจึง ควรใช้เทคนิคการสอนที่มีแนวคิดน่าสนใจ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ ให้นักเรียนและช่วย สร้างความสนใจในการเรียนให้ดียิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก Active Learning เป็น กระบวนการเรียน การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติที่หลากหลาย รูปแบบ โดยใช้กระบวนการสอน 5 ขั้น Active Constructive Learning หรือ SPEAK Model

กระบวนการสอนนี้มีกิจกรรมที่นำมาใช้ช่วยพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสาร/ นำเสนอ และการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเหมาะสม บทบาทของผู้เรียนนอกจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมแล้ว ยัง ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับ ครูผู้สอนและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกันด้วย ครูผู้สอนจะลดบทบาทในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนใน ลักษณะการบรรยายลง และเพิ่มบทบาทในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการ จัดเตรียม สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียนรู้ จากคำกล่าวข้างต้น การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก Active Learning นับเป็นรูปแบบการจัดการเรียน การ สอนที่น่าสนใจ ครูผู้สอนจึงได้นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนานักเรียนในการเรียนรู้เรื่อง การแต่งประโยค บทความ การแต่งบทกลอน จนสามารถ สื่อสารใช้ภาษาได้ถูกต้องและเพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน เกิดความรักและภาคภูมิใจในภาษาไทย

5.วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างประโยคพื้นฐานและใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้
- 2.2 เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดและเขียนของนักเรียน
- 2.3 เพื่อให้นักเรียนมีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

6. กลุ่มเป้าหมาย

เชิงปริมาณ

- 3.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 20 คน

เชิงคุณภาพ

- 3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง ปีการศึกษา 2567 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน จำนวน 20 คน

7. เครื่องมือที่ใช้

- บัตรคำ/บัตรประโยค/ป้ายประโยค
- ใบงานเสริมกิจกรรม
- แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน
- วิดีโอเสริมการเรียนรู้
- สื่อการสอนหนังสือเรียน / อินเทอร์เน็ต
- แบบบันทึกคะแนนทักษะ กระบวนการ
- แบบประเมินการอ่านออกเสียง
- แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
- แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

8. กระบวนการพัฒนานวัตกรรม

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร ด้วยกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) SPEAK Model วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง : ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก Active Learning เป็นกระบวนการเรียน การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติที่หลากหลายรูปแบบ โดยใช้กระบวนการสอน 5 ขั้น SPEAK Model

กระบวนการสอน (ใช้รูปแบบ 5 ขั้น “SPEAK Model”)

ขั้นตอน	รายละเอียด	ตัวอย่างกิจกรรม
1. ขั้นกระตุ้นความสนใจ	ดึงดูดความสนใจด้วยภาพ/ สถานการณ์ใกล้ตัว	- ดูภาพ “ในห้องเรียน / ที่ร้านค้า” แล้วตอบว่า “พวกเขาพูดว่าอะไร?”
2. ขั้นสืบค้นและเรียนรู้	เรียนรู้โครงสร้างประโยคผ่านสื่อ/ บทสนทนา	- ครูยกตัวอย่างประโยค เช่น “ขอไปห้องน้ำได้ไหม คะ” - แจกใบงานเติมคำในประโยค
3. ขั้นฝึกทักษะและปฏิบัติ จริง	นักเรียนลงมือสร้าง/พูด/เขียน ประโยคเอง	- กิจกรรม “จับคู่พูดประโยค” - ฝึกบทบาทสมมติ “เพื่อนใหม่ทักกัน” - เขียนบทสนทนาสั้น ๆ

ขั้นตอน	รายละเอียด	ตัวอย่างกิจกรรม
4. ชี้นำเสนอและแลกเปลี่ยน	นักเรียนนำเสนอและร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้	- นำเสนอ “ประโยชน์ของฉันทันนี้” หน้าแถว - แשרบทสนทนาเป็นคู่
5. ชีสรุปและสะท้อนผล	สรุปความรู้ ทบทวน และประเมินผลด้วยแบบฝึก	- เกม “ทายสิ! เขาพูดว่าอะไร” - แบบฝึกเชื่อมคำ-ประโยค - สะท้อนว่าได้อะไรจากการเรียนวันนี้

☀️ การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก Active Learning เป็นกระบวนการเรียน การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติที่หลากหลายรูปแบบ โดยใช้กระบวนการสอน 5 ขั้น “SPEAK Model” (S - Stimulate, P - Practice, E - Express, A - Apply, K - Keep) ดังนี้

◆ ความหมายของแต่ละชั้นในโมเดล “SPEAK Model”

องค์ประกอบ	คำอธิบาย	ตัวอย่างกิจกรรม
S - Stimulate (กระตุ้น)	สร้างแรงจูงใจด้วยสถานการณ์/ภาพ	ครูฉายภาพร้านค้า แล้วถาม "ถ้าอยากซื้อของต้องพูดว่าอย่างไร?"
P - Practice (ฝึกฝน)	ฝึกประโยคสื่อสารแบบง่าย ๆ ผ่านเกม/ บทบาทสมมติ	เกมอ่านป้ายได้แต่้ม , จับคู่ประโยค, บัตรคำ-บัตรสถานการณ์
E - Express (แสดงออก)	นักเรียนพูดหรือเขียนประโยคด้วยตนเอง	พูดประโยคในสถานการณ์จำลอง เช่น “ขออนุญาตเข้าห้องน้ำ”
A - Apply (ประยุกต์ใช้)	ใช้ประโยคในชีวิตจริง/กิจกรรมในห้องเรียน	มุม “ประโยคยอดฮิตประจำวัน” / การสะสมสติ๊กเกอร์เมื่อใช้ประโยคได้ถูกต้อง
K - Keep (สะสม/สรุป)	สะท้อนความรู้ และเก็บผลงานประโยคของตนเอง	สมุดสะสมประโยค / บันทึกรายชื่อประโยคที่ ใช้ในวันนั้น

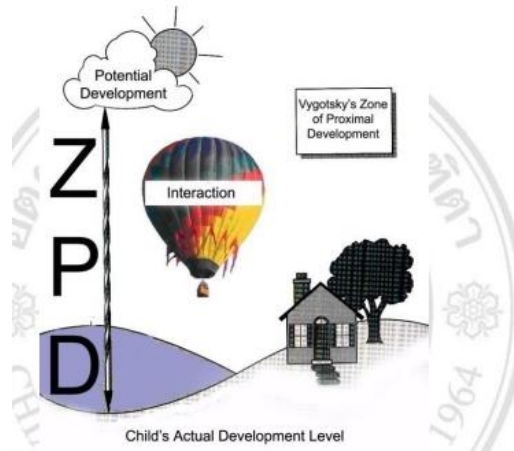
9. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา (Vygotsky)

การเรียนรู้ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการของ Vygotsky แนวคิดของ Vygotsky เรื่องพื้นที่ รอยต่อพัฒนาการและการเสริมต่อการเรียนรู้พื้นที่รอยต่อพัฒนาการเป็นระยะห่างระหว่าง ระดับพัฒนาการที่เป็นจริง กับระดับพัฒนาการที่สามารถเป็นไปได้ก็สามารถแก้ปัญหา ที่ยากเกินกว่า ระดับพัฒนาการที่แท้จริงของเขาได้ หากได้รับการแนะนำ ช่วยเหลือหรือได้รับ ความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีความสามารถมากกว่า ต่อมาจะอธิบายแนวความคิดเรื่อง การเสริมต่อการเรียนรู้การเสริมต่อการเรียนรู้เป็นบทบาทผู้สอนในการส่งเสริมพัฒนาการ ของผู้เรียนและเตรียมการชี้แนะหรือให้ความช่วยเหลือเพื่อให้เรียนรู้ไปสู่พัฒนาการในระดับ ที่สูงขึ้น

การแก้ปัญหาของแต่ละบุคคลสัมพันธ์กับระดับของศักยภาพแห่งพัฒนาการที่กำหนดไว้ โดยผ่านการแก้ปัญหาภายใต้ คำแนะนำของผู้ใหญ่ หรือในการร่วมมือและช่วยเหลือกับเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า Vygotsky ได้กล่าวสนับสนุนเพิ่มเติมว่า

“พื้นที่รอยต่อพัฒนาการในวันนี้ จะกลายเป็นระดับของพัฒนาการในวันพรุ่งนี้ อะไรก็ตามที่เด็กสามารถทำได้ในวันนี้ภายใต้ ความช่วยเหลือ วันพรุ่งนี้เขาจะสามารถทำได้ด้วยตนเอง หากได้รับการเรียนรู้ที่เหมาะสม ก็จะนำไปสู่พัฒนาการที่เจริญก้าวหน้า” (Vygotsky, 1978, p. 86-89)

ภาพที่ 1 การเปรียบเทียบของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อพัฒนาการ
(ที่มา: Wing & Putney, 2002, p. 88)

พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (ZPD) อยู่ระหว่างระดับของพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกเมื่อได้รับการช่วยเหลือ กับระดับที่เด็กสามารถทำงานได้ด้วยตนเองอย่างอิสระ พื้นที่นี้ไม่ได้มีขอบเขตที่แน่นอนหรือคงที่ แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้เด็กกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้มากขึ้น และเข้าใจในความซับซ้อนของมโนทัศน์และทักษะต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นสิ่งที่เด็กเคยทำได้ภายใต้การช่วยเหลือในอดีต จะกลายมาเป็นสิ่งที่สามารถทำได้อย่างอิสระในปัจจุบัน และเมื่อเด็กเผชิญกับ สถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ สิ่งที่เคยทำได้อย่างอิสระก็อาจต้องกลับมาพึ่งพาการช่วยเหลือจากผู้มีความเชี่ยวชาญอีกครั้งวงจรมีเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กได้มาซึ่งความรู้ ทักษะ กลวิธี หรือพฤติกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ ที่มีคุณภาพสูงขึ้นเด็กแต่ละคนมีพื้นที่รอยต่อพัฒนาการที่แตกต่างกันสำหรับเด็กบางคน อาจต้องการความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยในการทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ในขณะที่เด็กคนอื่นอาจสามารถเรียนรู้แบบก้าวกระโดดได้แม้ได้รับการช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยนอกจากนี้ เด็กบางคนอาจต้องการความช่วยเหลือมากกว่าในบางเรื่อง ขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องนั้น ๆ เด็กแต่ละคนจึงตอบสนองต่อความช่วยเหลือแตกต่างกันในแต่ละครั้งที่เกิดกระบวนการเรียนรู้ เช่น

เด็กที่ใช้ภาษาได้ดีจะไม่รู้สึกยุ่งยากในการสรุปแนวคิดจากการอ่านเพื่อความเข้าใจ แต่เขาอาจรู้สึกลำบากเต็มไปด้วยอุปสรรคเมื่อต้องเรียนรู้การคำนวณตัวเลขจำนวนมาก เป็นต้น

การผลักดันให้พัฒนาการดำเนินไปในระดับที่สูงขึ้น เป็นการขยายระดับของพัฒนาการอย่างไร้ขีดจำกัด โดยอาศัยการเรียนรู้ผ่านมโนทัศน์สองประเภท ได้แก่ มโนทัศน์โดยธรรมชาติ (Spontaneous หรือ Everyday Concepts) และมโนทัศน์ที่เป็นระบบ (Scientific หรือ Schooled Concepts)(Wink & Putney, 2002, p. 91–94) มโนทัศน์โดยธรรมชาติ (Spontaneous or Everyday Concepts)เกิดขึ้นจากการสังเกตหรือประสบการณ์ตรงผ่านประสาทสัมผัส ซึ่งเด็กได้จากชีวิตประจำวันโดยไม่รู้ตัว มโนทัศน์เหล่านี้เป็นความเข้าใจที่เด็กสร้างขึ้นเองจากสถานการณ์จริงรอบตัว มโนทัศน์ที่เป็นระบบ (Scientific or Schooled Concepts)เป็นมโนทัศน์ที่ได้รับการพัฒนาในลักษณะเป็นระบบ มีความนามธรรมมากกว่า และถูกนำมาใช้อย่างมีจุดมุ่งหมายตามแบบแผน โดยส่วนมากเกิดขึ้นในบริบทของโรงเรียนหรือสถานศึกษา มโนทัศน์ทั้งสองประเภทนี้ทำงานร่วมกันมโนทัศน์โดยธรรมชาติถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ และช่วยปูพื้นฐานสู่การพัฒนา มโนทัศน์ที่เป็นระบบ ขณะที่มีมโนทัศน์ที่เป็นระบบจะช่วยรวบรวม จัดระเบียบ และส่งเสริมให้เด็กสามารถนำมโนทัศน์เหล่านั้นไปใช้ในการคิดอย่างลึกซึ้ง ซึ่งนำไปสู่การ

เรียนรู้ที่กว้างและลึกมากขึ้น รวมถึงช่วยพัฒนาและยกระดับมโนทัศน์โดยธรรมชาติให้เป็นระบบมากขึ้นด้วยการพัฒนาองค์ความรู้จากมโนทัศน์โดยธรรมชาติไปสู่มโนทัศน์ที่เป็นระบบนั้น จำเป็นต้องอาศัย สื่อกลางที่มีความหมาย (Mediation) ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1. ภาษา (Language) Vygotsky แสดงทัศนะว่า ในระยะแรก ๆ ภาษาของเด็กยังไม่สะท้อนความคิด กล่าวคือความคิดและภาษายังไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน แต่เมื่อเด็กมีพัฒนาการมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษาก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วยเมื่อความคิดเริ่มปรากฏชัดผ่านการใช้ภาษา ภาษาที่เด็กแสดงออกก็มีลักษณะเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น ซึ่งเกิดจากการใช้กระบวนการคิดที่ซับซ้อนขึ้นด้วยเช่นกัน (Vygotsky, 1986, อ้างถึงใน Dixon-Krauss, 1996, p. 19) ดังนั้น ภาษาไม่เพียงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด แต่ในขณะเดียวกัน ความคิดก็ช่วยพัฒนาภาษาเช่นกัน ความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันนี้ นำไปสู่ความเชื่อว่า **พฤติกรรมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา สามารถส่งผลต่อการเพิ่มพูนพัฒนาการทางความคิดได้** และนี่คือจุดที่ทำให้ทฤษฎีของ Vygotsky แตกต่างจากนักจิตวิทยาร่วมยุคของเขา

2. ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) เด็กทารกเกิดมาพร้อมกับพื้นฐานของการทำงานทางจิตในระดับต่ำ (Lower Mental Functions) ได้แก่ การใส่ใจ การรับรู้ และความจำที่ยังไม่ซับซ้อน ซึ่งเกิดจากข้อจำกัดทางชีวภาพ จึงทำให้เด็กยังไม่สามารถจินตนาการหรือจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับพ่อแม่ ครู หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ให้ความเอาใจใส่และช่วยเหลือ จะช่วยให้เด็กสามารถสร้างกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างไร้ขีดจำกัด โดยขึ้นอยู่กับบริบททางสังคมที่เอื้อต่อการพัฒนา แนวคิดของ Vygotsky ให้ความสำคัญกับ “พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ” (Zone of Proximal Development – ZPD) ซึ่งหมายถึงพื้นที่ระหว่างสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ด้วยตนเอง กับสิ่งที่เด็กสามารถทำได้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ที่มีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์มากกว่า เช่น ครู หรือเพื่อนที่มีพัฒนาการสูงกว่า ความช่วยเหลือนี้สามารถเกิดได้ในหลายรูปแบบ เช่น การพูดบอกไป การตั้งคำถาม การให้บทวน การสาธิต หรือแม้กระทั่งการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้มากขึ้น นอกจากนี้ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมยังครอบคลุมถึงการพูดคุย โต้ตอบ การแสดงความคิดเห็น หรือแม้แต่ช่วงเวลาที่ได้ก่อกำหนดจินตนาการและพยายามถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้เพื่อน ๆ ฟัง ซึ่งล้วนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้

3. วัฒนธรรม (Culture) Vygotsky เชื่อว่าเด็กจะค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนความคิดและความเข้าใจของตนตามประสบการณ์ที่ได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมรอบตัว กระบวนการนี้ทำให้เกิดการพัฒนาทางปัญญาในระดับสูงขึ้น (Higher Mental Functions) โดยแต่ละวัฒนธรรมจะถ่ายทอดค่านิยม ความเชื่อ และวิถีคิดเฉพาะให้กับเด็ก ซึ่งมีผลต่อวิธีที่เด็กใช้ในการเรียนรู้และเข้าใจโลก ตัวอย่างเช่น เด็กที่อยู่นอกระบบการศึกษา อาจไม่สามารถแก้โจทย์คณิตศาสตร์ตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบได้เหมือนเด็กในโรงเรียน แต่เด็กกลุ่มนี้ก็มีสมาธิเกี่ยวกับตัวเลขในบริบทชีวิตจริง เช่น การ

ต่อรอง การประเมินความเสี่ยง เพื่อความอยู่รอด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้อยู่ในบริบทวัฒนธรรมที่ต่างกัน เด็กก็ยังสามารถพัฒนาองค์ความรู้ในแบบของตนเองได้

4. การเลียนแบบ (Imitation) Vygotsky ให้ความสำคัญกับการเลียนแบบในฐานะกระบวนการสำคัญต่อการเรียนรู้และพัฒนาการ เด็กสามารถเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ได้จากการเลียนแบบการกระทำของผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า เช่น เมื่อครูสาธิตวิธีแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้และพัฒนาแนวคิดในตนเอง แม้ในช่วงแรกเด็กอาจยังไม่เข้าใจทันที แต่เมื่อได้รับโอกาสในการเลียนแบบหลายครั้ง ก็จะสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ในที่ที่สุด

5. การชี้แนะหรือการช่วยเหลือ (Guidance or Assistance) การชี้แนะหรือการช่วยเหลือเป็นรูปแบบหนึ่งของการร่วมมือทางสังคม (Social Collaboration) ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ และทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะเมื่อนำเสนอโดยบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญ เช่น ครู หรือผู้มีประสบการณ์มากกว่า Vygotsky เปรียบเทียบการช่วยเหลือเช่นนี้ว่าเป็น “นั่งร้าน” (Scaffold) ซึ่งในบริบทของการเรียนรู้หมายถึงการเสริมสร้างหรือสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำสิ่งที่ตนเองยังไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง โดยค่อย ๆ ลดการช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Piaget)

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดสร้างสรรค์ กระบวนการคิดสร้างสรรค์ เป็นกระบวนการที่ท าให้บุคคลสามารถที่จะผลิตความคิดที่แปลกใหม่ หรือคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ที่แปลกใหม่ โดยมีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ทำการศึกษาและได้ กำหนด รูปแบบของกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ผู้เขียนสรุปได้ดังนี้

1. ทฤษฎีกระบวนการสร้างสรรค์ของทอร์เรนซ์ Torrance (1962 ; อ้างอิงจาก Somporn Limcharoen. 2009) สามารถจำแนกกระบวนการ คิดสร้างสรรค์ได้เป็น 5 ขั้น ดังนี้(1) การค้นหาข้อเท็จจริง (Fact-finding) เริ่มจากความรูสึกกังวลใจ มีความ สับสนวุ่นวาย (Mess) แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นอะไร (2) การค้นพบปัญหา (Problem-finding) เมื่อใช้ ความคิดพิจารณาจนเกิดความเข้าใจจนพบปัญหาที่เกิดขึ้นว่าเกิดมาจากสาเหตุใด (3) การค้นพบแนวคิด (Idea-finding) คิดและตั้งสมมติฐานตลอดจนเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆเพื่อท าทดสอบแนวคิด (4) การ ค้นพบค ำตอบ (Solution-finding) หลังจากการทดสอบแนวคิดก็จะได้คำตอบ (5) การยอมรับผลที่ได้จากการค้นพบ (Acceptance-finding) ยอมรับข้อค้นพบที่เป็นคำตอบและพัฒนาแนวคิดต่อไปว่าสิ่งที่ค้นพบจะ นำไปสู่การเกิดแนวคิดและเกิดการค้นพบใหม่ต่อไปที่เรียกว่า New challenges นิยามกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของทอร์เรนซ์จะคล้ายกับการคิดแก้ปัญหาแต่ ในส่วนการวัดของทอร์เรนซ์ จะใช้วิธีการวัดในลักษณะของความคิดอเนกนัย และมุ่งแก้ปัญหาโดยการเชื่อมโยงความคิด ดังนั้นจึงสามารถสรุปแนวคิดของทอร์เรนซ์ได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ คือ กระบวนการแก้ปัญหาสามารถท ำให้เกิดความคิดในลักษณะความคิดอเนกนัยได้นั่นเอง

2. ทฤษฎีกระบวนการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของวอลลาส กระบวนการคิดสร้างสรรค์นี้ Wallas (1926) การปฏิบัติความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ วอลลาสจะผ่าน 4 ขั้นตอน ดังนี้(1) ขั้นเตรียมการ (Preparation) เป็นขั้นการกำหนดปัญหา สังเกตและศึกษา (2) ขั้นครุ่นคิด (Incubation) เป็นช่วงเวลาของการเก็บประเด็นปัญหาไว้ก่อน (3) ขั้นของการรู้แจ้ง (Illumination) เป็นขั้นของการเกิดขึ้นของความคิดใหม่ในช่วงหนึ่ง และ (4) ขั้นพิสูจน์ (Verification) เป็นขั้นของการตรวจสอบความคิดใหม่ที่เกิดขึ้น รูปแบบกระบวนการคิดของวอลลาสเป็นพื้นฐานที่สำคัญมากในการพัฒนารูปแบบการเรียน การสอนความคิดสร้างสรรค์ซึ่งในขั้นของการครุ่นคิด (Incubation) และการเกิดความคิดใหม่ (Illumination) อย่างทันทีทันใดนั้นจึงทำให้คนจำนวนมากมีความเห็นว่าความคิดสร้างสรรค์เป็น กระบวนการทางสมองของจิตใต้สำนึกที่ไม่สามารถปฏิบัติได้แต่ ข้อสังเกตจากขั้นตอนที่ 1 และที่ 4 จะ เห็นว่าการคิดสร้างสรรค์จะเริ่มต้นด้วยความมุ่งมั่นในการเตรียมการคือ การกำหนดปัญหา สังเกต ศึกษา และจบลงด้วยการพิสูจน์โดยการวิพากษ์ (Critical verification) ซึ่งเสนอให้เห็นว่า ความคิดสร้างสรรค์ กับการวิเคราะห์เป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกันมากกว่าจะตรงข้ามกัน นั่นคือ ผู้ที่คิดสร้างสรรค์จะหา การศึกษาและ วิเคราะห์แต่จะได้รับการฝึกฝนไปทางการวิจารณ์สิ่งต่างๆที่มีความแตกต่างจากสิ่ง อื่นๆ ผู้คิดสร้างสรรค์จะทำการพิสูจน์และตัดสินใจ แต่พวกเขาจะเชื่อในเรื่องของความประหลาดใจและ จะหลีกเลี่ยงการตัดสินใจในทันทีทันใด

3. ทฤษฎีกระบวนการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของบารอน Barron (1996) ได้เน้นความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ของจิตใต้สำนึกและกระบวนการ ของการเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ใน 4 ขั้นตอน ที่เรียกว่า Psychic creation model ดังนี้(1) ขั้นความคิด (Conception) เป็นขั้นของการเตรียมการคิด (2) ขั้นการพัฒนาความคิด (Gestation) (3) ขั้นของการ อดทนต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นและการเกิดขึ้นของความคิด (Paturation) (4) ขั้นของการส่งเสริมพัฒนา (Brining up the baby) กล่าวคือ รูปแบบกระบวนการคิดสร้างสรรค์ของบารอนจะสนับสนุนแนวคิด ที่ว่าความคิดสร้างสรรค์เป็น กระบวนการสลับที่เกี่ยวกับการคิดของจิตใต้สำนึกที่ถูกควบคุมโดยผู้ สร้างสรรค์เอง

4. ทฤษฎีกระบวนการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของรอสแมน Rossman (1996) ได้ทำการตรวจสอบกระบวนการคิดสร้างสรรค์โดยผ่านการสอบถามนัก ประดิษฐ์จำนวน 710 คน และได้ขยายขั้นตอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์จาก 4 ขั้นตอนของวอลลาส เป็น 7 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การสังเกตสิ่งที่ต้องการค้นหาหรือสิ่งที่ยุ่งยาก (Observation of need or difficulty) (2) การวิเคราะห์สิ่งที่ต้องการค้นหา (Analysis of the need) (3) สืบหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และเป็นประโยชน์ (A survey of all available information) (4) กำหนดวิธีการแก้ปัญหาตามวัตถุประสงค์ทั้งหมด (A formulation of all objective solutions) (5) วิเคราะห์วิพากษ์วิธีการ แก้ปัญหาทั้งที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ (A critical analysis of these solution for their advantage and disadvantage) (6) เกิดความคิดใหม่ เกิดสิ่งประดิษฐ์ที่แปลกใหม่ (The birth of the new idea the invention) และ (7) การทดลองเพื่อทดสอบวิธีการ

แก้ปัญหา เลือกลงและดัดแปลง รูปร่างให้มีความสมบูรณ์ (Experimentation to test out the most promising solution and the selection and perfection of the final embodiment)

5. ทฤษฎีกระบวนการคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ ออสบอร์น Osborn (1996) ซึ่งเป็นผู้ที่คิดวิธีการระดมพลังสมอง (Brainstorming) ได้เสนอรูปแบบ กระบวนการคิดสร้างสรรค์ไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ (1) ขั้นชี้ประเด็นปัญหา (Orientation) (2) ขั้นรวบรวม ข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยตรง (Preparation) (3) ขั้นจำแนกแยกแยะรายการที่เกี่ยวกับปัญหา (Analysis) (4) ขั้นการสะสมรูปแบบการคิด (Ideating) (5) ขั้นครุ่นคิดไปสู่การรู้แจ้ง (Incubation) (6) ขั้นการ สังเคราะห์ สิ่งต่างๆเข้าด้วยกัน (Synthesis) และ (7) ขั้นการตัดสินผลของการคิด (Evaluation) อย่างไรก็ตามข้อสังเกตของออสบอร์น ได้ชี้แนะว่าในขั้นตอนที่ 4 สามารถใช้วิธีการระดมพลังสมองเป็นเครื่องมือในการฝึกปฏิบัติได้

ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Skinner) ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะที่เป็นกลางคือไม่ดีไม่เลว(neutral-passive)การกระทำต่าง ๆของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก หลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้จึงมักคำนึงถึงความพร้อมความสามารถและเวลาที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดีที่สุด

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขของสกินเนอร์ (Skinner's Operant Conditioning Theory) ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (Skinner) เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกันมีความคิดว่าพฤติกรรมของอินทรีย์จะเกิดขึ้นเพราะอินทรีย์เป็นผู้กระทำหรือส่งออก (Emit) มากกว่าเกิดขึ้นเพราะถูกสิ่งเร้าตั้งให้ออกมา พฤติกรรมส่วนใหญ่แล้วมนุษย์จะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติไม่ใช่เกิดจากการจับคู่ระหว่างสิ่งเร้าใหม่กับสิ่งเร้าเก่า ตามคำอธิบายของพาฟลอฟ สกินเนอร์ได้อธิบายคำว่า “พฤติกรรม” ว่าประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ตัว คือ สิ่งที่เกิดให้เกิดขึ้นก่อน พฤติกรรม และผลที่ได้รับ พฤติกรรมที่อินทรีย์ส่งออกมาเองก็คือ อากาที่อินทรีย์กระทำต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น การอ่าน การเขียน สกินเนอร์มีความเห็นสอดคล้องกับธอร์นไดค์ว่า การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ เขาจึงสนใจเรื่องการเสริมแรงนี้มากและได้ใช้การเสริมแรงเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรม แต่ความเห็นของสกินเนอร์เกี่ยวกับการเสริมแรงก็ยังคงแตกต่างจากความเห็นธอร์นไดค์ตรงที่เขาถือว่า การเชื่อมโยงจะเกิดขึ้นระหว่างรางวัล (Reward) และการตอบสนอง (Response) ไม่ใช่ระหว่างสิ่งเร้า (S) และการตอบสนอง (R) ดังที่ธอร์นไดค์กล่าว

การทดลองของสกินเนอร์

สกินเนอร์ทำการทดลองกับหนู โดยเขาสร้างเครื่องมือในการทดลองเป็นกล่องสี่เหลี่ยม เรียกว่า “Skinner Box” ข้างในกล่องทำเป็นคาน หรือลิ้นที่เป็นตัวบังคับให้อาหารตกลงในจานที่รองรับเหนือคานจะมีหลอดไฟที่มีวงจรต่อกับคาน เมื่อไปถูกคานไฟจะสว่างและจะมีอาหารตกลงมา เขาดำเนินการทดลองโดยการจับหนูที่กำลังหิวใส่ลงไปในกล่องทดลองปรากฏว่าหนูวิ่งไปวิ่งมา จนกระทั่งไปเหยียบถูกคานเข้าโดยบังเอิญทำให้ไฟสว่างขึ้น และหลังจากนั้นก็จะมีอาหารหล่นลงมาสู่จาน หนูจึงได้กินอาหารซึ่งเป็นการเสริมแรงต่อการกดคานจากนั้นหนูก็กวิ่งไปวิ่งมาอีก จนกระทั่งไปกดคาน

อย่างรวดเร็วและได้อาหารทุกครั้ง พฤติกรรมแบบ Operant ก็จะเกิดขึ้นที่ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวถือว่า หนูตัวนี้เกิดการ เรียนรู้แบบลงมือกระทำเอง

สกินเนอร์ได้บันทึกอัตราการกดคันของหนูในกระดาศ โดยมีเครื่องมือสำหรับบันทึกติดต่อกับคัน เส้นกราฟที่ได้แสดงให้เห็นถึงความถี่ของการกดคัน จากการทดลองของเขาพบว่า ระยะแรกๆอัตราการกดคันจะต่ำมาก ประมาณครึ่งละราว 15 นาที แต่จากนั้นอีกราว 30 นาที อัตราการกดคันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นอัตราที่สม่ำเสมอ กัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหนูเกิดการเรียนรู้ที่จะกดคันแล้ว จากการทดลองดังกล่าว สรุปได้ว่า การตอบสนองหรือการกด คันจะเข้มข้นเพียงใดขึ้นอยู่กับตัวเสริมแรง (Reinforcer) ซึ่งได้แก่ อาหาร แสดงว่าการเรียนรู้ที่ดีจะต้องมีการเสริมแรง

หลังจากที่สกินเนอร์ทดลองให้หนูกดคัน เพื่อให้อาหารเป็นรางวัลแล้วเขาได้เปลี่ยน การทดลองใหม่ โดยการ ใช้ไฟฟ้าช็อตเพื่อศึกษาเรื่องการลงโทษ คือ ขณะที่หนูอยู่ในกรงมันจะถูกกระแสไฟฟ้าช็อต หนูก็จะวิ่งพล่านเพื่อหาทาง ออก แต่ถ้าบังเอิญไปกดคันเมื่อไหร่ ไฟฟ้าจะหยุดช็อตทันทีเพียงไม่กี่ครั้งหนูก็รู้ว่าจะต้องกดคัน จึงจะไม่ถูกไฟฟ้าช็อต แต่อย่างไรก็ตามเมื่อนำหนูกลับมาที่กล่องนี้ อีก มันจะแสดงอาการกลัวอย่างลนลานและไม่อยากเข้ากล่องนั้นอีก

สกินเนอร์ใช้การเสริมแรงมาควบคุมพฤติกรรมของสัตว์ ทำให้สัตว์เกิดการเรียนรู้ตามที่เขาต้องการ เขาเรียกการ สอนให้เกิดการเรียนรู้ในการกระทำพฤติกรรมนี้ว่า เป็นการตัดหรือการตกแต่งพฤติกรรม (Behavior Shaping) โดยเขา ทำการทดลองกับนกพิราบ เพื่อให้มันจิกเครื่องหมายให้ถูกต้อง เมื่อผู้ทดลองเปิดไฟสีต่างๆและใช้อาหารเป็นตัวเสริมแรง ให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการโดยยึดหลักการเสริมแรง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างยิ่ง นักจิตวิทยาที่มี ชื่อเสียงที่สุดในกลุ่มนี้คือ สกินเนอร์ (B.F. Skinner) เชื่อว่า การเรียนรู้ของมนุษย์เป็นสิ่งที่สามารถสังเกตได้จากพฤติกรรม ภายนอก และเชื่อในทฤษฎีการวางเงื่อนไข โดยมีแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง การให้ การเสริมแรง ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การเรียนรู้เกิดจากการที่มนุษย์ตอบสนองต่อสิ่งเร้า และพฤติกรรมตอบสนองจะเข้มข้น ขึ้นหากได้รับการเสริมแรงที่เหมาะสม การนำทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาประยุกต์ใช้ในการสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ได้แก่ การแบ่งเนื้อหาบทเรียนออกเป็นหน่วยย่อยจากง่ายไปสู่ยาก ในลักษณะเส้นตรง (Linear) โดยมีการบอกเป้าหมาย และจุดประสงค์ของแต่ละหน่วยอย่างชัดเจน มีเกณฑ์การวัดผลที่ชัดเจนและต่อเนื่อง และการให้ข้อมูลย้อนกลับใน รูปแบบที่น่าสนใจทันที การนำเสนอเนื้อหาและการให้ข้อมูลย้อนกลับ ควรให้ความแปลกใหม่ ซึ่งอาจใช้ภาพ เสียง หรือ กราฟิก แทนที่จะใช้ข้อความเพียงอย่างเดียว เป็นต้น

ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์กับการจัดการเรียนรู้ของครู

การนำทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์มาประยุกต์สู่กระบวนการจัดการเรียนรู้ของครู มี ดังนี้

1. ครูจะให้แรงเสริมในพฤติกรรมที่แสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้วโดยตอนแรกๆครูจะให้แรงเสริม ทุกครั้งที่ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ต่อมาจึงค่อยใช้แรงเสริมเป็นครั้งคราวและจะต้องระวังมาให้แรงเสริมเมื่อ ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2. การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) คือ การปรุงแต่งพฤติกรรมให้เป็นไปในทิศทางที่ ต้องการซึ่งมี 3 ลักษณะดังนี้

2.1 การเพิ่มพฤติกรรมหรือคงพฤติกรรมเดิมที่เหมาะสมไว้ ซึ่งจะมีเทคนิคในการใช้เพิ่มพฤติกรรมหลายอย่างคือ การเสริมแรงในทางบวก เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงพอใจ การทำสัญญาเงื่อนไข การเสริมแรงในทางลบ เป็นต้น

2.2 การปลูกฝังพฤติกรรมบางอย่างโดยใช้วิธีที่เรียกว่า การตัดหรือการตกแต่งพฤติกรรม (Behavior Shaping) ซึ่งเป็นการใช้วิธีให้แรงเสริมกับพฤติกรรมที่ผู้เรียนทำได้ใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามลำดับขั้นจนสามารถแสดงออกได้เป็นนิสัย เช่น การกระทำของเด็กที่ไม่กล้าพูดไม่กล้าแสดงออกเป็นเด็กที่กล้าขึ้นมาได้ก็โดยการชมเชย และให้กำลังใจเมื่อเขากล้าพูด และกล้าแสดงออก ฯลฯ

2.3 การลดพฤติกรรม เป็นการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ซึ่งจะใช้วิธีการลงโทษ เช่น การฝ่าฝืนกฎ หรือระเบียบของโรงเรียน หรือสังคม การสูญบุหรี เป็นต้น

3. บทเรียนสำเร็จรูปหรือบทเรียนแบบโปรแกรม (Program Learning) จากหลักการให้แรงเสริมของสกินเนอร์ที่ว่า เมื่อผู้เรียนทำถูกจะได้รางวัลทันที มีผลให้เกิดบทเรียนสำเร็จรูปหรือบทเรียนแบบโปรแกรมและเครื่องช่วยสอน (Teaching Machine) ขึ้น ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองโดยมีคำตอบที่ถูกต้องไว้ให้

4. การปรับพฤติกรรม คือ ทำการปรับพฤติกรรมของบุคคล หลักการนี้อาจจะใช้ทั้งการเสริมแรงทางบวกและการเสริมแรงทางลบประกอบกัน

สรุปทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์เป็นหลักการที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ด้วยการให้สิ่งเร้าที่เป็นตัวเสริมแรง หลังจากที่ได้มีการกระทำตามเงื่อนไขแล้ว การเสริมแรงทุกครั้งจะมีส่วนช่วยทำให้การตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆของอินทรีย์มีอันตรรกการตอบสนองที่เข้มข้นขึ้น

10. กระบวนการนำนวัตกรรมไปใช้

การจัดการเรียนการสอนเชิงรุก Active Learning เป็นกระบวนการเรียน การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติที่หลากหลายรูปแบบ โดยใช้กระบวนการสอน 5 ขั้น “SPEAK Model” (S - Stimulate, P - Practice, E - Express, A - Apply, K - Keep) ดังนี้

นำเข้าสู่บทเรียน (10 นาที)

ขั้นที่ 1) การเรียนรู้การตั้งคำถามกระตุ้น (s -stimulate)

1. ครูกล่าวทักทาย เตรียมความพร้อมก่อนเรียน
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แล้วถามคำถามว่า “นักเรียนรู้จักประโยคเพื่อการสื่อสารหรือไม่ นักเรียนสามารถยกตัวอย่างประโยคได้หรือไม่” ครูอธิบาย ทบทวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับประโยคเพื่อการสื่อสาร

-นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับประโยคต่างๆ

กิจกรรมการเรียนรู้ (10 นาที)

ขั้นที่ 2) การเรียนรู้ฝึกฝน (P- Practice)

3. นักเรียนดูภาพ ข้อความจากสื่อการสอน และวิดีโอเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร จากสื่ออินเทอร์เน็ต และ Youtube ครูอธิบายเพิ่มเติมเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 3) การเรียนรู้แสดงออก (E-Express)

- นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคต่างๆ จากสื่อการสอนและหนังสือเรียน ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม เท่าๆกัน ให้เล่นเกม “เปิดป้าย ได้แต้ม” จากนั้นครูให้คำแนะนำเพิ่มเติม เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรม ฝึกปฏิบัติและนำเสนอ (30 นาที)

ขั้นที่ 4) การเรียนรู้การประยุกต์ใช้ (A-Apply)

- นักเรียนทำใบงานที่ 7.1 จับคู่ฝึกอ่านประโยคสื่อสาร และตอบคำถาม
- ครูสุ่มรายชื่อนักเรียนออกมาอ่านประโยคคำถามหน้าชั้นเรียนทีละคู่
- ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 7.2 เขียนแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารจากภาพที่กำหนดให้ พร้อมตกแต่งให้สวยงาม ถูกต้องและใช้เป็นสื่อการเรียนสอนได้

สรุปความรู้ (10 นาที)

ขั้นที่ 5) การเรียนรู้สรุปผลและนำความรู้ไปเผยแพร่ (K-Keep)

- นักเรียนเขียนแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารจากภาพที่กำหนดให้ พร้อมตกแต่งให้สวยงาม ถูกต้องและใช้เป็นสื่อการเรียนสอนได้
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่เรียน โดยสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ คือ ประโยคเพื่อการสื่อสารที่ได้ ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

11. ผลที่เกิดกับกลุ่มเป้าหมาย (ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ เจตคติ สมรรถนะ)

- ด้านความรู้ : นักเรียนมีความเข้าใจการสร้างประโยคสื่อสารมากขึ้น
- ด้านทักษะ : นักเรียนสามารถพูดและเขียนได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
- ด้านคุณลักษณะ : นักเรียนกล้าแสดงออก และมีวินัยในการเรียน
- ด้านเจตคติ : นักเรียนมีความสุข สนุกกับการเรียนรู้ภาษาไทย
- ด้านสมรรถนะ : นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์จริงได้

12. บทเรียนที่ได้รับ

12.1. กระบวนการเรียนรู้แบบ Active Learning เหมาะสำหรับชั้น ป.3 เพราะเน้นให้เด็กเรียนรู้จากการลงมือทำจริง เช่น

- เกม “จับคู่ประโยค-สถานการณ์”
- พุดหน้าชั้น/แสดงบทบาทสมมติ (Role Play)
- เดินพุดคุยตามสถานี (Station learning)

ข้อดี: นักเรียนได้ใช้ภาษาจริง ได้เคลื่อนไหว เรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์

เหมาะกับกิจกรรม: พูดประโยคท้าทาย / ขอความช่วยเหลือ / บอกเล่าเรื่องราว

12.2. กระบวนการเรียนรู้แบบ 5 ขั้น “SPEAK Model” สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้แบบร่วมมือ และเทคนิคเสริมที่แนะนำให้เด็กได้ “คิด-ลอง-สร้าง” ประโยคเอง เช่น:

สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

- ดูภาพ/สถานการณ์ แล้วแต่งประโยค
- เขียน “บทสนทนา” กับเพื่อน
- สร้างสมุดรวมประโยคยอดนิยม

ข้อดี: นักเรียนจะได้ฝึกคิด ฝึกสร้างภาษา ฝึกเรียบเรียงประโยคได้เอง

เหมาะกับกิจกรรม: การเขียน / การคิดประโยคจากภาพ / การบันทึกภาษาในชีวิตประจำวัน

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม/คู่ เช่น:

- จับคู่ฝึกถาม-ตอบ
- สร้างบทสนทนาเป็นกลุ่ม
- เล่นเกม “ต่อประโยคให้จบ”

ข้อดี: พัฒนาเจตคติในการเรียนภาษาไทย ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก

เหมาะกับกิจกรรม: ฝึกพูดประโยคในชีวิตประจำวัน / เกมสนุกสนาน

เทคนิคเสริมที่แนะนำ:

- ใช้ QR Code / สื่อวิดีโอ สอนประโยคสนทนา
- กิจกรรม “1 วัน 1 ประโยค” ให้เด็กสะสมประโยคที่ใช้ได้จริง
- ประกวด “พูดดี ประโยคเด่น” ในห้องเรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจ

จากการใช้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง ช่วยให้นักเรียนเข้าใจง่าย มีสื่อที่หลากหลายกระตุ้นความสนใจ

การให้โอกาสพูดบ่อย ๆ ทำให้เด็กมีพัฒนาเร็วขึ้นกล้าคิด กล้าแสดงออกและกล้านำเสนอผลงาน

13. เงื่อนไขความสำเร็จ (นักเรียน ครู สถานศึกษา ผู้ปกครอง)

1. ด้านนักเรียน : มีแรงจูงใจ ความสนใจ และให้ความร่วมมือ
2. ด้านครู : มีการเตรียมสื่อและกิจกรรมอย่างเหมาะสม
3. ด้านสถานศึกษา : สถานศึกษาสนับสนุนทรัพยากรและส่งเสริม
4. ด้านผู้ปกครอง : มีส่วนร่วมในการฝึกสื่อสาร ดูแลใส่ใจบุตรหลาน

14. ภาพกิจกรรม/ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เตรียมความพร้อมก่อนเรียน

นำเข้าสู่บทเรียน การตั้งคำถามกระตุ้น (s-stimulate)

กิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกฝน (P- Practice)

กิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกฝน (P- Practice)

การเรียนรู้แสดงออก (E-Express)
และการประยุกต์ใช้ (A-Apply)

สรุปผลและนำความรู้ไปเผยแพร่ (K-Keep)

15. ภาคผนวก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

รายวิชา ท 13101 ภาษาไทยพื้นฐาน	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ที่ 11 ธรรมชาติเจ้าเอ๋ย	จำนวน 11 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ประโยคพาเพลิน เรียนรู้สื่อสาร	เวลา 1 ชั่วโมง
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	ภาคเรียนที่ 2 การศึกษา 2567
ผู้สอน นางสาวนพมาศ โสบุญ	วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2567

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

1. ตัวชี้วัด

1.1 ตัวชี้วัดระหว่างทาง

มาตรฐาน ท 1.1 ป.3/2 อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ป.3/9 มีมารยาทในการอ่าน

1.2 ตัวชี้วัดปลายทาง

มาตรฐาน ท 1.1 ป.3/1 อ่านออกเสียงคำข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว

มาตรฐาน ท 4.1 ป.3/2 ระบุชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

2. สาระสำคัญ

เรียนรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร ตอบคำถาม อ่านประโยค และบอกความหมายของประโยคได้

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

ความรู้ (K)

1. เรียนรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร 6 ชนิด

2. อ่านประโยคเพื่อการสื่อสาร 6 ชนิด

3. บอกความหมายของประโยคเพื่อการสื่อสาร 6 ชนิด

ทักษะ/กระบวนการ (P)

1. ฝึกเรียนรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร 6 ชนิด
2. ฝึกอ่านประโยคเพื่อการสื่อสาร
3. ฝึกบอกความหมายของประโยค
4. ฝึกมีมารยาทในการอ่าน

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

1. มีวินัย
2. ใฝ่รู้ใฝ่เรียน
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

4. สาระการเรียนรู้

เรียนรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร 6 ชนิด ตอบคำถาม ฝึกอ่านประโยคและบอกความหมายของประโยค และ ทำภาระชิ้นงานได้

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. กิจกรรมการเรียนรู้ (จัดการเรียนรู้ในรูปแบบ Active Learning แบบ 5 ขั้นตอน “SPEAK Model”

นำเข้าสู่บทเรียน (10 นาที)

ขั้นที่ 1) การเรียนรู้การตั้งคำถามกระตุ้น (s -stimulate)

9. ครูกล่าวทักทาย เตรียมความพร้อมก่อนเรียน
10. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แล้วถามคำถามว่า “นักเรียนรู้จักประโยคเพื่อการสื่อสารหรือไม่ นักเรียนสามารถยกตัวอย่างประโยคได้หรือไม่” ครูอธิบาย ทบทวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับประโยคเพื่อการสื่อสาร

-นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับประโยคต่างๆ

กิจกรรมการเรียนรู้ (10 นาที)

ขั้นที่ 2) การเรียนรู้ฝึกฝน (P- Practice)

11. นักเรียนดูภาพ ข้อความจากสื่อการสอน และวิดีโอเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร จากสื่ออินเทอร์เน็ต และ Youtube ครูอธิบายเพิ่มเติมเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 3) การเรียนรู้แสดงออก (E-Express)

12. นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคต่างๆ จากสื่อการสอนและหนังสือเรียน ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
13. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม เท่าๆกัน ให้เล่นเกม “เปิดป้าย ได้แต้ม” จากนั้นครูให้คำแนะนำเพิ่มเติมเรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรม ฝึกปฏิบัติและนำเสนอ (30 นาที)

ขั้นที่ 4) การเรียนรู้การประยุกต์ใช้ (A-Apply)

14. นักเรียนทำใบงานที่ 7.1 จับคู่ฝึกอ่านประโยคสื่อสาร และตอบคำถาม
15. ครูสุ่มรายชื่อนักเรียนออกมาอ่านประโยคคำถามหน้าชั้นเรียนทีละคู่
16. ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 7.2 เขียนแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารจากภาพที่กำหนดให้ พร้อมตกแต่งให้สวยงาม ถูกต้องและใช้เป็นสื่อการเรียนสอนได้

สรุปความรู้ (10 นาที)

ขั้นที่ 5) การเรียนรู้สรุปผลและนำความรู้ไปเผยแพร่ (K-Keep)

3. นักเรียนเขียนแต่งประโยคเพื่อการสื่อสารจากภาพที่กำหนดให้ พร้อมตกแต่งให้สวยงาม ถูกต้องและใช้เป็นสื่อการเรียนสอนได้
4. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่เรียน โดยสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ คือ ประโยคเพื่อการสื่อสารที่ได้ ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

7. สื่อ / แหล่งเรียนรู้

ลำดับที่	รายการสื่อ	กิจกรรมที่ใช้	แหล่งที่ได้มา
1.	สื่อการสอน PowerPoint ป้ายประโยค หนังสือเรียน ชุด ภาษาพาที ชั้น ป. 3	อ่านประโยคและตอบคำถาม	ครูจัดหา
2.	สื่ออินเทอร์เน็ต และ Youtube	นักเรียนดูภาพ	ครูสืบค้น

8. การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์	เครื่องมือการประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา(K) ทักษะ/กระบวนการ (P) 1. สรุปการเรียนรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร 2. อ่านประโยคเพื่อการสื่อสาร 3. บอกความหมายของประโยคเพื่อการสื่อสาร 4. มีมารยาทในการอ่าน	แบบประเมินการอ่านออกเสียง แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ได้คะแนนไม่ต่ำกว่า 70%
		ได้คะแนนไม่ต่ำกว่า 70%
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) 1. มีวินัย 2. ใฝ่รู้ใฝ่เรียน 3. มุ่งมั่นในการทำงาน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	แต่ละรายการต้องไม่น้อยกว่าระดับ 3

กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

บันทึกผลหลังการสอน

1.การจัดการเรียนการสอน

1.1 ด้านความรู้ (K)

.....ผู้เรียนมีความรู้เรื่องประโยคเพื่อการสื่อสาร...สามารถอ่านและบอกความหมายของประโยคได้

.....

1.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

.....ฝึกการอ่านประโยค การเขียน และบอกความหมายของประโยคได้.....

.....

1.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

.....นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้ กระตือรือร้นในการเรียน และมีความสุขในการเรียน กล่าวแสดงออก

.....

.....

2.ปัญหาและอุปสรรค

.....นักเรียนบางคนยังช้าและอ่านไม่คล่อง บอกความหมายผิดบ้าง

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข.....สอนเพิ่มเติม และฝึกการอ่านให้มากขึ้น ช่วยให้ผู้ปกครองดูแลใส่ใจช่วย

.....

.....

ลงชื่อ.....นพมาศ โสบุญ.....ผู้สอน

(นางสาวนพมาศ โสบุญ)

วันที่.....27.....เดือน.....กุมภาพันธ์.....พ.ศ. ...2568..

ความคิดเห็นหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....หัวหน้ากลุ่มสาระฯ

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ความคิดเห็นรองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานวิชาการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....รองผู้อำนวยการ

(นายวุฒิชัย เผ่าภู่)

ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ความคิดเห็นผู้อำนวยการ

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้อำนวยการ

(นายธนเสกข์ ดาเหลาธิพัทธ์)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสร้างมิ่ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

แบบประเมินการอ่านออกเสียง

ประเมินครั้งที่วันที่ เดือน พ.ศ.

คำชี้แจง ครูประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการอ่านออกเสียงและให้คะแนนลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของ นักเรียน
เกณฑ์การประเมิน ผู้ผ่านการประเมิน ต้องได้คะแนนรวมร้อยละ 80 ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ-สกุล	การจับหนังสือ/พลิกหนังสือ	อ่านถูกต้องตามอักขรวิธี	การเว้นวรรคตอนถูกต้อง	น้ำเสียงเหมาะสมกับเรื่องที่	ไม่อ่านข้าม/อ่านเพิ่ม/ตู่ค่า	อ่านเสียงดังเหมาะสม	รวม	สรุปผล การประเมิน	
		3	3	3	3	3	3		18	ผ่าน
16	เด็กหญิงอินทุกา คงนาน									
17	เด็กหญิงกรรณิการ์ โชคโสด									
18	เด็กหญิงธิดารัตน์ แดงหวาน									
19	เด็กหญิงภัสกร จันทร์งาม									
20	เด็กหญิงณัฐธิดา ธนะ									

ผ่านเกณฑ์การประเมิน

ต้องได้คะแนนตั้งแต่ 14 คะแนน ขึ้นไปผ่านการประเมิน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวนพมาศ โสบุญ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

16	เด็กหญิงอินทกาน คกงาน																		
17	เด็กหญิงกรรณิการ์ โชคโสด																		
18	เด็กหญิงธิดารัตน์ แต่งหวาน																		
19	เด็กหญิงภัสกร จันทร์งาม																		
20	เด็กหญิงณัฐธิดา ธะนุ																		

เกณฑ์การให้คะแนน 2 = ดี, 1 = ปานกลาง, 0 = ต้องปรับปรุงแก้ไข

ได้คะแนนรวมไม่ต่ำกว่า 5 คะแนนขึ้นไปผ่านการประเมิน

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(นางสาวนพมาศ โสบุญ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต												สรุปผลการประเมิน ผ่าน / ไม่ผ่าน	
		มีวินัย				ใฝ่รู้ใฝ่เรียน				มุ่งมั่นในการทำงาน					
		1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4		
1	เด็กชายกฤตานนท์ พันธุ์พวง														
2	เด็กชายจิรายุทธ จารุวงศ์														
3	เด็กชายณัฐรัชชัย แดงสะอาด														
4	เด็กชายธีรภัทร วงศ์แก่น														
5	เด็กชายพัฒนพงษ์ ยุววาสน์														
6	เด็กชายพุฒิชัย สายมณี														
7	เด็กชายวีรากร เหลลาทอง														
8	เด็กชายสุกฤษฎ์ สุดแท้														
9	เด็กหญิงปริยาภรณ์ กุรกกน														
10	เด็กหญิงธัญพิชชา มีประเสริฐ														
11	เด็กหญิงนัฐนิชา วายทุกข์														
12	เด็กหญิงภัทรธิดา วาจาดี														
13	เด็กหญิงศิริโสภา พัฒนสกุล														
14	เด็กหญิงศุภนุช ยุวะวาสน์														
15	เด็กหญิงอารีนาจ วายทุกข์														
16	เด็กหญิงอินทุภา คงนาน														
17	เด็กหญิงกรรณิการ์ โชคโสด														
18	เด็กหญิงธิดารัตน์ แดงหวาน														
19	เด็กหญิงภัสกร จันทร์งาม														
20	เด็กหญิงณัฐธิดา ธะนู														

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(นางสาวนพมาศ โสบุญ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมิน

4	หมายถึง	ระดับดีมาก
3	หมายถึง	ระดับดี
2	หมายถึง	ระดับพอใช้
1	หมายถึง	ระดับปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน : แต่ละรายการต้องไม่น้อยกว่า ระดับ 3

ใบงานที่ 7.1

ประโยคเพื่อการสื่อสาร

ให้ให้นักเรียนบอกชนิดของประโยคต่อไปนี้

ประโยคบอกเล่า

ประโยคปฏิเสธ

ประโยคคำถาม

ประโยคขอร้อง

ประโยคคำสั่ง

- ๑. ฉันไปที่ยวกับครอบครัว
- ๒. ใครจะไปซื้อขนมกับฉันบ้าง
- ๓. วันนั้นผมไม่ได้ไปตลาด
- ๔. ห้ามเดินลัดสนามหญ้า
- ๕. กรุณาอดรอนงทำก่อนเข้าห้องเรียน
- ๖. ฉันไม่ได้ทำแก้วแตก
- ๗. พ่อขับรถไปทำงานทุกวัน
- ๘. โปรดช่วยกันรักษาความสะอาด
- ๙. อย่าส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น
- ๑๐. บ้านของเธออยู่ที่ไหน

ประโยคแสดง
ความต้องการ

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

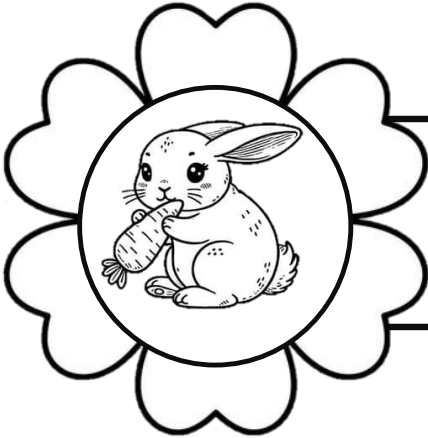
ใบงานที่ 7.2

ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพให้ได้ใจความ

ประโยคบอกเล่า

.....
.....

ประโยคปฏิเสธคำถาม

.....
.....

ประโยคคำถาม

.....
.....

ประโยคคำสั่ง

.....
.....

ประโยคขอร้อง

.....
.....

ประโยคแสดงความต้องการ

.....
.....

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

